

Jacques Brel, Een Vriend Zien Huilen

Natuurlijk wordt alom gestreden
en zwijgt voor velen de muziek,
de tederheid is overleden
en de illusies zijn doodziek.
Natuurlijk laat zich alles kopen
voor wie er maar het meeste biedt
en worden bloemen stukgelopen
maar een vriend zien huilen... kan ik niet.

Natuurlijk hebben wij verloren
en wacht de dood ons aan het eind,
met onze schouders ver naar voren
staan wij nog amper overeind.
Natuurlijk zijn we vaak bedrogen
en liggen vogels in het riet
die voor het laatst hebben gevlogen
maar een vriend zien huilen... kan ik niet.

Worden er steden stukgesmeten
door kinderen van vijftig jaar
dan wordt het leed weer gauw vergeten
voor nieuw verdriet of nieuw gevaar.
En die stations vol met verdwaalden,
al te ver heen voor elk verdriet.
Geen enk'le waarheid die het haalde,
maar een vriend zien huilen... kan ik niet.

Natuurlijk, spiegels zijn integer;
geen moed genoeg om jood te zijn,
niet elegant genoeg voor neger,
geen licht, alleen maar valse schijn.
In eigen kilheid zo gevangen
dat men voor liefde zich verschuilt,
zo aan het eidn van elk verlangen,
maar dan een vriend te zien... die huilt.